Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламацій непечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року 60 к.
мѣсячно 20 к.
Подиноке число 1 кр

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр 35 к.
мѣсячно 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 32. Недѣля 10 (22) Лютого 1891. Рôкъ I.

Переглядъ політичный.

Яко новый доказъ доброи воли зô стороны цѣсаря Вильгельма поправленя ôдносинъ межи Нѣмеччиною а Францією, послужити може подорожь цѣсаревои вдовы Фридериковои до Парижа. *Figaro* твердить, що подорожь, маюча на цѣли пôдпиранье выставки французкои въ Берлинѣ, може лишень влѣяти на поправленье ôдносинъ французко-нѣмецкихъ. Єсть се мовь-бы продовженье листу цѣсарского зъ причины смерти Meissoniera. Подорожь та була вже давно приготована. Въ тôй цѣли высланый бувъ маршалокъ двору Секендорфъ передъ мѣсяцемъ до Парижа. Въ Берлинѣ займавъ ся тымъ амбасадоръ французкій Herbette, котрый повѣдомивъ о тôй подорожи официяльно французке правительство. Першимъ наслѣдкомъ подорожи тои буде то, що малярѣ французкй возьмуть удѣлъ въ тогорôчнои межинароднои выставцѣ образôвъ въ Берлинѣ. Праса нѣмецка уважає подорожь сесю за проявъ полѣпшеныхъ ôдносинъ нѣмецко-французкихъ, указуючи на послѣдне пріятне выступленье цѣсаря Вильгельма взглядомъ Франціи.

Бисмаркъ надоѣвъ вже навѣть и своимъ поплечникамъ. Теперь зачинають противо него выступати часописи, котрй перше ставали въ оборонѣ єго політики. И такъ *Köl. Ztg.* змѣнила ся въ кôлькохъ дняхъ цѣлковито и звернула ся зъ острою доганою до б. канцльера. Пише она, що поступованье Бисмарка малобы тогды мѣсце. єслибы держава стояла надъ пропастею якого нещастя, котре вымагалобы всѣхъ силъ до обороны. Такъ однакъ оно не єсть, а въ теперѣшнôмъ станѣ рѣчи признати мусить кождый, що Бисмаркъ яко „політичный цензоръ“ поводить ся личною завистію и неохотою. Злость єго зъ причины усуненя єсть безгранична и кн. Бисмаркъ видить въ кождôмъ порядженю правительства крокъ хибный, и готовъ передъ цѣлымъ свѣтомъ зъ цѣлымъ пересвѣдченьемъ довести, що політика державна нимъ не инспирована, знаходить ся на лихій дорозѣ. Въ кôнци обавляє ся згадана часопись, щобы народъ нѣмецкій не утвердивъ ся въ тôмъ пересвѣдченю, що Бисмаркъ єсть великимъ мужемъ стану, но за то малымъ чоловѣкомъ.

Fremdenblatt помѣщує тельеграму зъ Берлина, будь-то-бы Бисмаркъ мавъ освѣдчити ся въ розговорѣ приватнôмъ, що донесеня деякихъ дневникôвъ, мовь-бы-то цѣсарь мавъ ганити єго поступованье, уважає за просту выгадку, котрою погорджає. Цѣсарь знає єго політичнй пересвѣдченя и цѣнить ихъ совѣстно, а певно нѣколи не посудить єго о бракъ патріотизму.

Б. канцльеръ нѣмецкій рѣшивъ не брати удѣлу въ обрадахъ Палаты вельможь. Яко причину сего подають *Hamburger Nachrichten* то, що Бисмаркъ не знаходить ся цѣлкомъ въ духу опозиціи, а понеже въ многихъ напрямахъ не годить ся зъ теперѣшною політикою Нѣмець, то знову зъ другои стороны не хоче ставити правительству перепонъ своєю опозиціею въ Палатѣ державнôй.

Въ Берлинѣ, на послѣднôмъ засѣданю комисіи буджетовои, попросивъ при обрадахъ надъ етатомъ маринарки деп. дръ. Лингенсъ о поданье загальнои цифры занятыхъ въ маринарцѣ особъ и числа ихъ пôсля вѣроисповѣданя ихъ, на що ôдповѣвъ вицеадмиралъ Гольманъ, що загаломъ єсть 17.000 головъ, зъ тыхъ 17% католикôвъ. На запытанье о душпастырствѣ въ кождôй ескадрѣ и о святкованю недѣлѣ, одержавъ интерпелянтъ ôдповѣдь, що въ Кильоніи и Вильгельмсгафенъ уживає ся, точно що недѣлѣ церкви гаризоновои для лютрôвъ и католикôвъ на корабляхъ и ескадрахъ, або ôдправляє пасторъ богослуженье въ недѣлю, або одинъ зъ официрôвъ читає якійсь уступъ зъ лютераньскои книжки, въ чôмъ и католики беруть участь, о скôлько сами того бажають. Деп. дръ. Лингенсъ зажадавъ, щобы взяти пôдъ розвагу, чи не ма потребы удѣлюваня католицкимъ хлопцямъ корабельнымъ науки религіи и постараня ся о помѣщенье ôдновѣдныхъ силъ душпастырскихъ попри побôльшуваню ся числа католикôвъ.

Fremdenblatt подає вѣсть зъ Берлина, що нѣмецкй консерватисты хотять завязати компромисъ зъ католиками, прирѣкаючи имъ попиранье уставы о звернене фондôвъ оброчныхъ, если будуть голосовали за удержаньемъ дотеперѣшныхъ оплатъ збôжевыхъ.

Подорожь епископа *Freppel-a* до Риму займає прасу французку. *Temps* доставъ зъ Риму вѣдомôсть, що *Freppel* поѣхавъ до Риму занепокоєный починками дневникарскими, котрй утримували, себъ-то-бы Папа загадавъ выдати до французкихъ католикôвъ енциклику, маючу пôдпирати загально-звѣстне письмо кардинала *Rampolli* до епископа *St. Flour.* дотычаче републиканьскихъ манифестацій кардинала *Lavigerie.* Въ Римѣ мавъ ся *Freppel* довѣдати, що николи не було тамъ и гадки, щобы выдавати подôбну енциклику. На понедѣлковôй працальнôй авдієнціи дôткнувъ епископъ *Freppel* квестіи дальшои поставы католикôвъ французкихъ, супротивъ теперишного правленя републики. Папа мавъ єму впростъ освѣдчити, що зробивъ лишень то, що конечно то зробити єму выпадало, на теперь же повздержить ся ôдъ якихъ небудь крокôвъ и полишить католикамъ французкимъ довôльный часъ до застановленя ся надъ положеньемъ теперѣшнымъ.

Пôсля иншихъ вѣдомостей, сказавъ Папа до епископа Frepell-a: Не хочу до ничого при.

Фотій и схизма восточна.

(Дальше).

И такъ повстававъ блудъ за блудомъ, повставали Аріяне, Македоніяне, Манихейцѣ, Пелягіяне, Несторіяне, Монизофиты, Монотелити, але зъ другои стороны св. Церковь выдавала мужôвъ повныхъ Духа Божого, котрыхъ свѣтъ почитати мусить и величати яко свѣточѣвъ правды, науки и святости. Они то зборoли єреси, они привертали спокôй въ св. Церквѣ, они силою слова свого утихомиряли бурѣ, якй выкликували заблудженя. Чомужь не стало ихъ тогды, коли настала єресь, о якôй пишемо: схизма? Пытанье се поставимо на самôмъ кôнци оповѣданя нашого, а теперь мусимо розглянути ся близше въ обставинахъ, котрй привели Церковь восточну до упадку, въ якôмъ лежить до нынѣ.

Невластивою дуже, єсть назва: Церковь восточна и западна. Церковь Христова всегда єсть одна, она була и буде дальше нерозлучною. незнаючою подѣлу и частей. Назва та повстала однакъ въ першихъ вже часахъ, ôдколи христіяньство взяло верхъ надъ поганьствомъ. Держава римска, подѣлена зразу на двѣ части, восточну и западну, злила ся 323 року пôдъ Константиномъ въ одну велику державу, котрый основавши Константитонополь тамъ заложивъ свою царску столицю.. Римъ опустѣвъ ôдъ тои хвилѣ; якъ-бы заумеръ, переставъ ôнъ бути осередкомъ свѣта, всѣхъ очи звернули ся на Царгородъ, де при боцѣ цѣсарôвъ римскои державы громадило ся все, що чимъ небудь превозносило ся надъ загалъ. Для Греціи, нидѣючои ôдъ давна въ ярмѣ, почали ся давнй часы; знову стала она огнищемъ штукъ и науки, стала краиною, де ôдъ сидячого на престолѣ императора, ажь до нужденного хлѣбороба, ходячои за плугомъ, всѣ були философами. Императори могли триумфовати, на Римъ не дбавъ нѣкто, свѣтъ кланявъ ся Цареградови, котрого богацтво и сила, перевысшили о много блескъ Риму.

И длятого то императоры радо называли Цареградъ Новымъ Римомъ, якъ-бы противорѣчачи назвѣ Старый Римъ. А прецѣнь помимо всего того володѣтелѣ Царгороду не були вдоволенй; звычайна бо то рѣчь, що захланный все хоче бôльше. Якъ колись Аманъ. котрому всѣ кланяли ся крôмъ жида Мардохея, волѣвъ бувъ пôвъ майна дати, щобы лишень зломити упôрь гордого жида. такъ и володѣтелѣ Нового Риму не дбали на цѣлый блескъ своеи могучости. а ходило имъ лишь о тоє, що єсть ктось, кто безсильнымъ будучи, бувъ высшимъ ôдъ престола Царгородского. Бувъ то папа, голова Церкви, на котрого слово всѣ христіяне схиляли кôрно головы. котрого приказôвъ мусѣли слухати такъ императоры, якъ и всѣ другй. Папы володѣли въ Римѣ. Безперечною се рѣчею, що императоры византійскй положили для Церкви не малй заслуги, они то побудовали церкви и щедро надѣляли духовеньство, они старали ся всѣми способами ширити межи поганами вѣру Христову, они признали церквамъ деякй права, якъ право власныхъ судôвъ, ненарушимости дôбръ церковныхъ, право охорононы ся. (Пôсля права того кождый злочинець, єсли утѣкъ до Церкви не мôгъ бути выданый свѣтскôй власти). Зъ своєи стороны знову признавала Церковь деякй права императорамъ, якъ вплывъ на обôръ єпископôвъ, потверджене ихъ, скликуванье соборôвъ и т. д. Мало помалу стали императоры розширювати и надъуживати правъ тыхъ, а именно не подобала ся имъ та зависимôсть ôдъ Риму, не подобало ся имъ, що у всякихъ сварняхъ религійныхъ папы рѣшали, не подобало ся имъ, що затвердженье патріярхôвъ, котрыхъ на тогды обирало єще духовеньство зъ цѣлымъ народомъ, зависѣло ôдъ Папы, однымъ словомъ що власть ихъ була подѣлена. Права, признанй императорамъ Церквою перестали они уважати яко удѣленй; имъ лишень въ доказъ заслугъ ними положеныхъ, уважали ихъ якъ плывучй зъ ихъ свѣтскои власти, а мало помалу вытворило ся то, що вступали они на престолъ зъ пересвѣдченьемъ, що суть панами необмежеными и що власть ихъ обôймає навѣть совѣсти пôдданыхъ, та що права ихъ надъ Церквою не суть меншй, якъ и надъ державою.

неволяти католиковъ французкихъ, полишаю имъ свободу, но гадаю, що теперѣшна форма правленя Францією, єсть найлѣпшою запорукою народого добра.

Въ кождôмъ случаю не може и мовы бути о грозьбахъ, якû мавъ мѣстити манифестъ, завезеный Frepell-омъ до Риму. Была то выдумка тымъ прикрійша, що кинула она клевету на бôльшу часть духовеньства французского.

Politische Correspondenz доноситъ, що французкій министръ вôйны поручивъ всѣмъ самодѣльнымъ комендантамъ въ полудневыхъ дистриктахъ Тунису и Альжира, щобы стерегли ся всякихъ спорôвъ зъ триполитаньскими пограничними племенами. О розпорядженю тôмъ донесено правительству турецкому, и оно приняло зъ вдоволеньемъ тоту вѣсть. Въ дотычнôмъ комуникатѣ, высланымъ до Порты, сказано выразно, якъ велику вагу прикладає Франція до удержаня найлѣпшого порозумѣня зъ Турцією, божь лежитъ се не менше въ интересѣ Франціи, якъ и прочихъ державъ надъ моремъ Середземнымъ, щобъ посѣлости турецкû не уменшали ся. Згадане розпорядженье передано такожь урядово до вѣдомости правительства италійского.

Зъ Петербурга доходятъ вѣсти, що право о чужинцяхъ має бути объострене о тôлько, що не лишень на западнôмъ погранnчу, но въ цѣлый Россіи не буде вôльно чужинцямъ набувати посѣлостей земскихъ. Безпроволочно по затвердженю тои уставы всѣ чужимцѣ, маючû свои посѣлости въ границяхъ Россіи, будутъ приневоленû або спродати свою посѣлость туземцямъ, або приняти пôдданьство россійске. Понеже певною рѣчею єсть, що проектъ сей перейде, и що много чужинцѣвъ буде приневоленыхъ спродати свои посѣлости, для того повставъ проектъ основаня товариства россійскихъ капиталистôвъ, въ цѣли облегченя Россіянамъ набутя землѣ ôдъ чужихъ пôдданяхъ. Статутъ товариства того єсть вже уложеный въ министерствѣ скарбу и вскорѣ має перейти пôдъ обрады рады державнои.

Зь Брукселѣ доносятъ, що Стоваришенье консервативне въ Mons освѣдчило ся за ревизією конституціи, але противо загального того права голосованя зô взгляду на тоє, що право се улекчило-бы революцію и переворотъ соціяльный. Можна-бы при выборахъ до избы посольскои завести систему англійску а при выборахъ до сенату систему посередного голосованя.

Зъ Занзибару доносятъ, що приарештовано тамъ одного Нѣмця, котрый замордувавъ въ звѣрскôй способъ невôльницю муринку. Середъ людности туземскои заволодѣло зъ причины тои велике обуренье на Нѣмцѣвъ.

Дописи.

Зъ села.

Въ однôмъ зъ попередныхъ чиселъ *Народнои Часописи* была пôднесена справа упадку моральности въ народѣ, а въ пастырскôмъ посланію австрійского епископату находимо потвердженье сего сумного объяву, где сказано мѣжь иншими: „що духъ розпусты та супротивленя властямъ Богомъ назначенымъ, праву и обычаямъ, обгортає чимъ разъ бôльшû круги“. До сего справедливого сказаня хочу и я докинути ôдъ себе кôлька слôвъ.

Не давно тому вертавъ я въ ночи зъ мѣста домôвъ та ставъ въ недалекôмъ селѣ коло корчмы на попасъ. За хвилю вышшло зъ корчмы кôлькохъ парôбкôвъ, кождый зъ цигаромъ въ зубахъ, та поплелись межи хаты, весело выспѣвуючи. Мене ажъ лякъ обгорнувъ, дивлячись на ту карыдостойну необачнôсть сельскои „золотои молодѣжи“, саме бо тогды потягавъ сильный вѣтеръ, а искры зъ цигарь розкидало на всѣ боки; одна така искра, занесена вѣтромъ на соломяну стрѣху або загату коло хаты, моглабы статись причиною нещастя многихъ безвинныхъ людей. Вступаю я до корчмы, та заставши тамъ вôйта, звертаюсь до него зъ докоромъ, чому ôнъ силою своего уряду не дастъ стриму тôй необузданôй своєволи бутнои молодежи. — „А щожь я пораджу? — каже на тоє репрезентантъ мѣсцевои власти — арешту въ громадѣ нема, бити не вôльно, а мого напôмненя и крику не боятъ ся. Якъ-бы такъ на давнû часы, то кождому зъ сихъ вѣтрогоновъ вцѣдивъ бымъ по десять буковъ, тай бувъ-бы послухъ, а теперь що? Подамъ котрого зъ нихъ до суду, щобы го тамъ покарали бодай за піяньство, то выспавшись кôльканайцять годинъ въ „Ивановôй хатѣ“, поверне у село ще лютѣйшимъ та лишь ôдгрожуватись буде, що вôйта пуститъ зъ дымомъ, або иншу яку пакôсть придумає“. И щожь было сказати на тую арґументацію хлопского розуму? Менѣ прійшло лишь на гадку, що хоть Англія, непричкомъ кажучи, славитъ ся всякими людяными институціями, може ще лібералнѣйшими якъ у насъ, а прецѣнь таки лишила постанову тѣлеснои кары для непоправныхъ злочинцѣвъ. И прійшло ся правосудію зробити несподѣваный досвѣдъ: ото бо тамъ, де не мали найменшого успѣху всякû строгû постановы кодексу карного, тамъ одноразовымъ примѣненьемъ такъ званого „хвоста котячого“ (щось въ родѣ московского кнута) осягано найкрасшій успѣхъ; кто разъ закушавъ сего любенького специялу неумолимои Темиды, той зъ далека оминає всяку нагоду до злого, хотьбы лишь зъ самои боязни передъ симъ выпробованытъ средствомъ „домовымъ“.

Та чи не насѣ было-бы и у насъ подумати о чôмсь подôбнôмъ?... *Автономъ.*

Яко характеристичный проявъ, подаємо сю допись безъ змѣны, не прибавляючи ôдъ себе слова за, або противъ того средства, яке честиый дописуватель пропонує. Родаємо ту гадку до прилюднои вѣдомости, най здоровый погядъ на ту справу вытворює ся. (*Ред.*)

Зъ парохіи.

Прикро то и дуже навѣтъ писати въ справѣ подôбнои до тои, въ котрôй беру за перо. Былобы то однакъ недбальствомъ непростимымъ, полишати мовчки рѣчи, котрû конечно домагаютъ ся поправы. А що обовязкомъ газеты кождои стояти на сторожи правъ и добра, такъ духового якъ и матеріяльного народу и пôдносити то, що на пôднесенье заслугує, а противно выступати противо надъужитя и блудовъ, длятого помѣстѣтъ, прошу мою допись, котра, може не писана, що такъ скажу, по газетярски, высокопарнымъ стильомъ и не одному може буде прикрою, то однакъ зъ другои стороны взявши, повинна принести хосенъ. Я єсмь молодымъ священникомъ, и недавно одержавъ я приходъ положеный не далеко мѣсця, де черезъ часъ якійсь бувъ я администраторомъ прихода. Въ теперѣшнôмъ моимъ приходѣ бувъ священникъ старшій вѣкомъ, але мимо того господарь дбалый и запобѣгчивый.

Будинки удержанû были въ найлѣпшôмъ порядку, цѣле обôйстье обгороджене новыми плотами, ôдъ стороны дому приходского и улицѣ частоколомъ, садъ найкрасше заведеный, повенъ хорошихъ деревець, щѣпленыхъ самымъ приходникомъ, котрый зъ подивленя гôднымъ замилованьемъ ôддававъ ся садôвництву. Однымъ словомъ ладъ и порядокъ перебивавъ на кождôмъ мѣсци, и въ частыхъ моихъ посѣщеняхъ передивлячись на запобѣчливôсть и старанье господаря не мôгъ я знайти слôвъ узнаня для чоловѣка, котрый трудивъ ся такъ пильно въ переcвѣдченю, що робитъ се не для себе, а для когось, кто займе его мѣсце, въ кождôмъ случаю чоловѣкъ, ему чужій. Такъ было ажь до смерти б. п. сусѣда мого и пароха прихода о котрôмъ говорю. По его смерти довшій часъ завѣдувавъ приходомъ тымъ кто то другій, а и я, звычайнымъ у насъ ладомъ, змѣнивъ мѣсце своего побуту, разъ и другій, ажь славити Бога, дôставъ парохію, на котрôй зôстаю до теперь. Но въ якôмъ знайшовъ я еѣ станѣ. Я не мôгъ спôзиати, що то само мѣсце,

---

Крôмъ того кождый майже рôкъ дававъ бôльше причинъ, щобы Царгородъ зненавидѣвъ Римъ. Императоры дбали дуже мало за стару столицю римскои державы, западными провинціями управляли висланû зъ ихъ раменя єкзархи, въ тяжкихъ хвиляхъ, якû мусѣвъ Римъ переходити, не спѣшили ему на помôчь и тымъ самымъ зразили до себе серця Римлянъ. А зъ кождымъ днемъ, въ котрôмъ зменшала ся повага ихъ межи мешканцями такъ Риму якъ и западныхъ провинцій, збôльшала ся повага Папôвъ, котрû мусѣли бути природными вождами опущеныхъ Римлянъ и бути для нихъ захистомъ и обороною въ безустанныхъ борбахъ зъ наплываючими зъ пôвночи ельементами. Въ Царгородѣ вытворило ся мнѣніє, що Папы ворохоблять и ôдтягаютъ нарôдъ ôдъ императорôвъ, мнѣніє цѣлкомъ фальшиве и не згôдне зъ исторією, котра выразно намъ показує, если тû самû папы (Іоаннъ IV, Григорій II) помимо того, що мусѣли на короткій часъ обняти и свѣтску власть надъ Римомъ но обôймали еѣ лишень на то, щобы въ цѣлости оборонити посѣлости цѣсарôвъ византиньскихъ. Папы мусѣли неразъ уживати цѣлои поваги своеи, щобы розъяренныхъ Римлянъ удержати въ послуху и привязаню до правнои надъ ними власти Константинополя.

Остаточно прійшло до того, до чого прійти мусѣло, що черезъ безрадность самыхъ цѣсарôвъ, стратили они посѣлости западнû. Чи зъ вины Папъ? Нѣколи! Коли Айстульфъ, король Льонґобардôвъ зробивъ конець екзархатови, и звернувъ ся на Римъ, то еще тогды папа Стефанъ III моливъ Константина V. о помôчь. Царгородъ помочи не давъ, въ страшнôмъ тôмъ положеню мусѣвъ Папа звернути ся на западъ и молити о помôчь франконьского короля Пипина. Такъ одже зôрвала ся послѣдна звязь свѣтска межи Римомъ и Царгородомъ; лишала ся еще звязь духовна, а гордôсть не позволила цѣсарямъ и допустити того, що завысимû они суть ôдъ Папы римского.

Дальша причина, длячого мало по-мало слабѣла звязь межи западомъ а востокомъ, ту рôжниця межи духовеньствомъ обохъ сторôнъ. Церковь греческу можна порôвнати въ тôмъ взглядѣ до колеблемои вѣтромъ трости, до чогось неограниченого, пôдлягаючого що хвиля змѣнамъ. Вѣки ствердили тоє. Межи духовеньствомъ, а взглядно монашествомъ, не было посередной дороги, была тамъ або святôсть и аскеза найбôльша або противно найбôльшій бракъ правдивои вѣры. А такихъ было бôльше, и длятого въ кождôй ереси ставали за нею цѣлû сотнû монахôвъ, были такû, котрû за житя своего приклонювали ся до кôлькохъ блудôвъ. Єпископы и патріярхи не ôдродили ся ôдъ решты духовеньства, были они або святыми, и тогды неустрашимо ставали супротивъ императорôвъ, и радо ишли на выгнанье, терпѣти муки, и вязницю, або противно ôддавали ся яко орудія въ руки цѣсарôвъ и на кожде ихъ слово готовû были посвятити найбôльшû интересы Церкви. Дуже часто трафляло ся що по скиненю одного патріарха вступивъ на его престолъ еретикъ а розпорядженя его принимали епископы и священники, готовû вже другого дня анатему кинути на тоє, що приняли и за добре узнали нынѣ. Крôмъ того патріархи мали пôдъ собою надзвычайно велике число епископôвъ, власть ихъ розтягала ся широко и далеко, прикро имъ было одже всегда памятати о тôмъ, що суть зависимû ôдъ Риму, въ котрôмъ менше было блеску, менше крику, але и менше ересей а бôльше святости. Якъ одже зъ одної стороны цѣсарѣ старали ся о тоє, щобы зôрвати всяку зависимôсть ôдъ Риму, такъ и патріархи стремѣли до того, щобы власть верховна, если вже не цѣлкомъ перенесла ся до Царгорода, то щобы бодай была подѣлена зарôвно межи Римъ и Царгородъ, щобы власть ихъ не была менша ôдъ власти папскои, щобы Церковь была подѣлена на двѣ части: восточну зъ патріархою на чолѣ и западну, правлену папами. Льегальною дорогою узыскати того было годѣ. тутъ натрафляло ся на упôръ стоячихъ всегда на сторожи єдности церковнои верховныхъ епископôвъ Риму, лишило ся одже одно: зрывъ зъ Церквою—схизма.

(Дальше буде.)

котре я бачивъ передъ двома лѣтами, въ такъ цвитучôмъ станѣ. Садъ майже весь вытятый, щѣпы, що найкрасшѝ повитинапѝ, будинкѝ здезольованѝ въ найгôршій способъ, анѣ одныхъ дверей чи то при стайняхъ, чи при шпихлѣрѣ, навѣть доски зъ засѣкôвъ повыриванѝ, стрѣхи пообдиранѝ, о хатѣ и говорити не ма що. Незнати якимъ ладомъ, але навѣть и шибы були потовченѝ. Такои рудеры не гадавъ я побачити. И щожь показало ся? Ото, що священникъ бувшій передомною, коли довѣдавъ ся, що не дôставъ прихода, котрымъ завѣдувавъ, здезольовавъ нарокомъ все, що знищити ся дало, выпродавъ рѣчи, котрыхъ нищити ему не було вôльно.

Де ся частокôлъ подѣвъ? — питаю наймита. — Та єгомость тамтѝ казали палити частоколомъ, а потôмъ плотами. А причиною такого поступованя проста зависть, зъ котрою не крывъ ся мôй попередникъ передъ наймитами и селянами. О церквѣ говорити не хочу, бо кинуло бы то лихе свѣтло вже не на чоловѣка, але на священника, и кождый мусѣвъ бы застановити ся, чи чоловѣкъ такій мае крихитку священничого духа чи нѣ.

Кôлько заходу потреба було, щобы назадъ завести ладъ, кôлько труду и коштôвъ, котрѝ мусѣвъ поносити я самъ, бо уважавъ я то за велику кривду, щобы бѣднѝ прихожане клали свою кервавицю неслушно, о тôмъ промовчу. А теперь пытаю всѣхъ: чи поступованье таке гôдне чоловѣка образованого, гôдне священника? Яке свѣтло кидае оно на того, кто такъ робить, и якъ дуже понижае єго въ очахъ тыхъ, котрѝ маютъ въ нѣмъ добачувати взôръ всякои честноты, а перше всего пошанованя чужои власности, а до того власности церковнои? А случай се неодинокій, у насъ, не перечисливъ бы всѣхъ жалобъ на подôбне поступованье!

Братя! будьмо оживленѝ духомъ любови Христовои! Не забуваймо, що єсьмо священниками. Не забуваймо, що и намъ може притрафитя ся щось подôбного, а може и гôршого. А если намъ булобы се непріятнымъ, то чижь милымъ оно єсть для другихъ? Гадаю, що слôвъ тыхъ кôлька не буде безъ корысти, а если бы такъ не було, то постановивъ я собѣ ужити средства о много острѣйшого. Кождый случай, о якôмъ ся довѣдаю, подамъ до публичнои вѣдомости, а въ той способъ якъ гадаю, удасть ся менѣ выкоренити такъ сумнѝ наслѣдки недбальства а може и лихои волѣ О то просивъ бымъ и другихъ собратей, а гадаю, що нѣкто не ôдкине моєи гадки.

Правдолюбъ.

Лишь частѝ зажаленя того рода спонукали насъ до помѣщеня тои дописи. Гадаемо, що бôльше не будемо потребовали пôдносити сеи рѣчи, а що бôльше не будемо приневоленѝ помѣщувати въ газетѣ нашôй именъ тыхъ, котрѝ бы дѣйстно дали доказъ такъ великого самолюбства.

Акція передвыборча.

Зô Стрыя получили мы слѣдуючу

Ôдозву:

Стрыйскій комитетъ выборчій запрошуе симъ честныхъ Выборцѣвъ всѣхъ трехъ повѣтôвъ на предвыборчѝ зборы, котрѝ ôдбудуть ся въ четвергъ дня 26 с. м. о годинѣ 2. по полудни въ сали „Руского касина“ въ Стрыю. На зборахъ тыхъ представить ся честнымъ выборцямъ кандидатъ руского комитету *Вч. О. Іоаннъ Озаркевичъ*, гр. к. парохъ зъ Болехова. Просить ся о якъ найчисленнѣйшу участь.

Одъ стрыйского руского комитету выборчого.

Алекс. Бобыкевичъ, секретарь. *Савинъ Теодоровизъ*, предсѣдатель.

Кроника.

— **Ц. к. Дирекція** почтъ и тельеграфôфъ перенесла официяла почтового, Ивана Лопчиньского, зъ Тарнова до Кракова, а асистента почтового, Льрополда Маєра, зъ Кракова до Тарнова.

— **Одъ кôлькохъ днѣвъ** ходила чутка, що въ Софіи выкрыто заговоръ противъ кн. Фердинанда и єго министрôвъ. Агенція балканьска доносить теперь, що вѣсть та редукуе ся до слѣдуючого факту. Трохъ людей посварило ся въ публичнôмъ льокалю, въ того прийшло до бойки и одного въ нихъ проколено ножемъ. Той раненый въ мести донѣсъ до полиціи, що нѣбы то оба єго противники суть заговôрниками и постановили убити князя и єго министрôвъ. Обохъ арештовано и выточено противъ нихъ слѣдство. Слѣдство выказало, що доносъ бувъ зовсѣмъ безосновный и пôдозрѣтыхъ выпущено на волю, а денунціянта арештовано.

— **Вспомины кн. Бисмарка.** Сими днями выготовлено перший томъ вспоминôвъ кн. Бисмарка, трактуючихъ часы єго посольства. Вспомины списавъ пôсля оповѣданя князя д-ръ Хризандеръ, а самъ кн. Бисмаркъ працює теперь надъ додаткомъ до того тому, въ котрôмъ оговорюють ся подѣѣ зъ найновѣйшихъ часôвъ, а именно ôдносины князя до Австріи и Россіи. Въ Гамбурзѣ выготовлено кôлькасотъ автографôвъ цинкотиповыхъ. Вспомины маютъ печататись за границею, бо кн. Бисмаркъ побоюєсь, що въ Нѣмеччинѣ сконфисковано бы ихъ. Такожь доносятъ англійскѝ газеты, що кн. Бисмаркъ зложивъ свôй приватный маєтокъ въ англійскôмъ банку.

— **Першу фабрику оловцѣвъ** заложено въ Варшавѣ. Денна продукція буде выносити 15.000 штукъ денно а робôтниковъ до теперь занятыхъ около 60.

— **25000 душь укрытыхъ.** Въ окрузѣ Красноводскъ въ Россіи пôдчасъ обчисленя людности ôдкрыто 5000 хатъ, въ котрыхъ мешкае 25000 людей, не обнятыхъ державными списами и неоподаткованыхъ. Скôнчили ся хорошѝ часы; на кожду хату наложено по 6 рублѣвъ податку и заведено рекрутацію.

— **Примѣръ газетярскои бляги.** Болгарска Balkonka Dora доносить, що Падльевского найдено мертвого на дорозѣ ôдъ Филиппополя до Казанлику. Заѣли го вовки, але лишень до половини. При другôй половинѣ знаходили ся документа стверджаючѝ, що то бувъ Падльевскій.

— **Піяньство въ Россіи.** Вѣдай вже допекло до живого правительственнымъ сферамъ Россіи піяньство народа, коли берутъ ся самѝ на тѝ способы, якѝ католицкому духовеньству були забороненѝ. Въ Тамбовской губерніи власть духовна приказала по парохіяхъ православныхъ заводити товариства тверезости и закладати парохіяльнѝ школы Кромъ того для минена піяньства и просвѣты народа, приказано при церквахъ и школахъ закладати библіотеки зъ книхъ противъ піяньству. Коршмы и гостиннѝ дворы маютъ бути якъ найдальше ôдъ церквей ôддаленѝ, зобраня громадскѝ маютъ ôдтакъ обходити ся безъ горѣлки, а свята и родиннѝ празденства будуть пôдъ надворомъ полиціи, щобы ихъ нарôдъ піяньствомъ не зневажавъ.

— **При будовѣ новои касы ощадности** у Львовѣ умеръ нагло передвчера муляръ Михаилъ Стемпьень. Бувъ ôнъ занятый тынкованьемъ одного покою на першôмъ поверсѣ того гмаху. Заведужавъ Стемпьень пôвъ до девятой годины рано и мимо помочи лѣкарской, яку давали слабому дръ Лятайнеръ и дръ Урихъ а опôсля и лѣкарь мѣйскій дръ Татарчухъ, умеръ Стемпьень о пôвъ до 12. Лѣкатѣ утримують, що умеръ ôнъ на ударъ серця. Въ компарѣ однакъ, де працьовавъ Стемпьень стоявъ кôпъ желѣзный зъ розжареными углями для осушеня стѣнъ, здае ся оджe, що померший зачадѣвъ и то було причиною єго смерти.

— **Въ Бѣлôмстоцѣ** стала ся ось така пригода. Въ липню минувшого року умерла тамъ донька лѣкаря мѣсцевого Гроновского, ударена каменемъ въ голову черезъ жидка, котрый вразъ зъ другими кравъ овочѣ зъ саду доктора, або кидавъ камѣнями до городу. Отець помершои помстивъ ся въ той способъ, що злапавши убійцю, ляписомъ выпаливъ єму на твари слово „злодѣй“ въ трехъ языкахъ, нѣмецкôмъ, россійскôмъ и жидôвскôмъ. Выкликало то збѣговище жидôвъ передъ домомъ доктора, и допервa поліція розôгнала зарюєныхъ євреѣвъ. Теперь рѣшивъ губернаторъ, щобы головнѝ ворохобники, рабинъ Маєръ Маркусъ и лѣкарь Іосель Хаваловичъ були нагнанѝ зъ Бѣлогостоку зъ заказомъ перебуваня въ губерніи гродиньской першому черезъ одинъ, другому черезъ два роки.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень 21 лютого. Є. В. Цѣсарь въ тельеграмѣ высланôмъ до гр. Тааффого, запытовавъ ся по разъ другій о станъ єго здоровля.

Вѣдень 21 лютого. *Polit. Corresp.* доносить: Амбасадоръ итальскій гр. Нигра, котрый зъ причины слабости не мôгъ взяти удѣлу въ послѣднôмъ обѣдѣ дипльоматичнôмъ у гр. Кальноки, мае ся вже лѣпше и незадовго буде мôгъ встати зъ лôжка.

Парижь, 20 лютого. Репрезентантъ француский въ Каирѣ d'Ambigny прибуде невдовзѣ до Франціи, щобы ôдбути конференцію зъ Риботомъ.

Софія, 29 лютого. Дневникъ урядовый оголошуе номинацію Сабова министромъ вôйны на мѣсце Муткорова. Полковникъ Николовъ зôставъ именованый инспекторомъ арміи.

Римъ, 21. лютого. Зъ причины рôчницѣ свого выбору на Престолъ Апостольскій, принимавъ Папа на авдіенціи всѣхъ кардиналôвъ, котрѝ складали Єму свои желаня.

Пештъ, 21 лютого. Найд. Архикнязь Францъ Фердинандъ, зôставъ принятый черезъ Є. В. Цѣсиря, на авдієнціи, котра тревала годину.

Берлинъ, 21 лютого. Изба депутованыхъ приняла безъ змѣны деякѝ постановленя проєкту уставы о податку доходовôмъ, а именно постановленя що до вымѣру кары и що до поношеня коштôвъ и постановлень кôнцевыхъ.

Спалято, 21 лютого. Прибула туть нѣмецка ескадра. По замѣнѣ звычайныхъ салвъ арматныхъ, такъ зô стороны австро-угорскои, якъ и нѣмецкои ескадры, удали ся начальникъ мѣста и староста на помôстъ нѣмецкого адмиральского корабля въ цѣли принятя ескадры нѣмецкои. Мѣсто прибране фляґами. Намѣстникъ выдавъ обѣдъ въ честь гостей.

Римъ, 21 лютого. *Kreutz-Ztg.* доносить Капелянъ дивизійный, д-ръ Мьечковскій, зôставъ именованый архиепископомъ гнѣзнеьско-познаньскимъ.

Переписка Редакціи.

С. Ц. Яжовъ старый. О правдѣ всего того сумнѣваемо ся. Пишѣть що иншого.

Е В. Богород. Дякуємо и просимо о дальше Обава, высказана на початку листу, безпôдставна.

М Ц въ Маль Ч. Вышлемо. Просимо о дальше. Листъ на днихъ.

К. Р. въ Н. Помѣститя не можемо. Не дивуйте, що не ôдписалисьмо. У насъ тôлько листôвъ до высланя денно.

Торгъ збôжемъ.

21 лютого	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	7.——8.15	7.——7.85	7.——7.65	7.10—8.35
Жито	5.80—6.40	5.80—6.25	5.75—5.95	5.95—6.45
Ячмѣнь	6.——6.75	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Овесъ	6.——6.50	5.90—6.20	5.40—5.95	6.——6.60
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —·— до —·— зл.

Надôслане

Черезъ посредництво Редакціи „Народнои Часописи“, можна получити слѣдуючѝ книжки за переказомъ почтовымъ:

Библіотека Проповѣдей Томъ І. свящ. Л. Бобровича. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Тогожь автора:

Поученье о набоженьствѣ до Сладчой. Серця Інсусового. Цѣна 15 кр.

Тогожь автора:

Святѝ Мученики. Исторична споминка зъ 3 першихъ вѣкôвъ христіяньства. Цѣна 20 кр.

Тѝ книжки могуть Вси. Священики получити за ôдправленье Службъ Божихъ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Зѣлье Др. Себурґера, тое надзвычайно розширене средство, есть рôвно яко попередне скуточне противъ кашлю, хрипки, катару и иншихъ слабостей грудныхъ. Цѣна пуделка 20 кр.

Въ склепахъ зôстаючихъ пôдъ моею фирмою якъ тоже въ головнôмъ моимъ складѣ у Львовѣ, ул. Сикстуска 47

утримую лишень найлѣпшй сорты

НАФТЫ галицiйскои невыбухаючои

и спродаю тую въ склепахъ моихъ:

1 литръ нафты подвôйно рафин. **кришталевои** (Kaiser-Oel) Nr. 00 по 24 кр.
„ „ подв. раф. **сальоновои** Nr. 0 по 22 кр.
„ „ чистои **бѣлои** Nr. I по 20 кр.

купуючимъ въ моѣмъ головнôмъ складѣ хотяй 10 литрôвъ наразъ **опускаю** зъ цѣны повыжшои 2 кр. на литрѣ и ôдставляю замовлену нафту до дому.

При замовленяхъ **цѣлыми бочками** около **180 литрôвъ** даю ôдповѣдный рабатъ. Ктобы але не хотѣвъ бôльшои скôлькости переховувати у себе, отримае **асигнаты,** за котрыми закупленy нафту **частями** въ кождôмъ моимъ склепѣ ôдобрати може.

Выбухаючои нафты, хотяй о много дешевшои, яко товару лихого и дуже небезпечного, цѣлкомъ не тримаю въ моѣмъ складѣ.

Нафта, походяча зъ моеи рафинерiи горить до крихитки въ кождôй лямпѣ поломнѣю ясного и спокôйнымъ, не коптить и не выдае непрiемного одору.

На провинцiю высылаю нафту за переказомъ до всѣхъ стацій желѣзнодорожныхъ.

Петро Мiончиньскій,
у Львовѣ.

Торговля основана въ р. 1789.

Цѣлкомъ свѣжій транспортъ

ГЕРБАТЫ ХИНЬСКОИ

одержала и поручае торговля

Фридриха Шубута

у Львовѣ
Ринокъ ч. 45

Цѣнники докладнй безплатнй и оплатно.

Ельектротехникъ-механикъ

Емиль Прайеръ

при ул. Сикстускôй Ч. 23. (въ давнôмъ гмаху почтовôмъ),

приймае замовленя и направы входячй въ закресъ физыки и приряды лѣкарскй — якото:

Приряды до дослѣдôвъ науковыхъ въ галузи механики, будовництва, физики, хемiи и физиольоґiи.
Приряды мѣрничй, нивеляцiйни и рисунковй.
Моторы паровй и ельектричнй всякихъ системôвъ.
Динамомашины всякихъ системôвъ.
Машинки ельектричнй лѣкарскй рôжныхъ системôвъ о сталôмъ прудѣ и перерыванôмъ.
Пôсля найрацiональнѣйшихъ приписôвъ ельектротехники закладае громовводы (кондукторы) на вежахъ, коминахъ и будынкахъ.
Контролѣ ельектричнй для цеголень и иншихъ фабрикъ.
Свѣтла ельектричнй жаровй и луковй.
Тельефоны, микрофоны и сиґнализацiи ельектричнй, тельеграфы домовй
Курки ельектричнй до запалюваня газу.
Ельектричнй водосказы, годиннки ельектричнй и т. д.

Подôймае ся конструкцiи механизмôвъ и прирядôвъ маючихъ служити до даныхъ подрôбныхъ цѣлей, неменше такожъ выконуе моделѣ новыхъ вымахоъкôвъ зъ захованьемъ найстислѣйшои тайны.

Повѣренй роботы выповняе найдокладнѣйше на умовленый часъ. — Цѣны приступнй.

Торговля

КАРОЛЯ БАЛЛАБАНА

у Львовѣ, поручае китайско-россiйскôй ЧАЙ

темно натягаючій зъ знаменитымъ смакомъ и ароматичнымъ запахомъ.

1/2 Kº	Конґо цѣсарскôй	2.—	зл.
1/2 „	Семейнои	3·—	„
1/2 „	Melenge de Moskau	4·—	„
1/2 „	Imperial	5·—	„
1/2 „	Высѣвкôвъ власного вѣсѣву	1·60	„
1/2 „	Высѣвкôвъ спроважаныхъ	1·59	„

Кава

въ мѣшочкахъ Netto 4³/₄ Ко оплачено до кождои стацiи почтовои въ краю.

4³/₄ Kº	Цейльонъ грубоверннистый найлѣпшій	10·40	кр.
4³/₄ „	Цейльонъ серед.	10·40	„
4³/₄ „	Куба найлѣпша	10·—	„
4³/₄ „	Laquaira грубоз.	9·60	„
4³/₄ „	Guatemala	9·20	„
4³/₄ „	Mokka арабска	10·80	„
4³/₄ „	Цейльонъ перлова	10·20	„
4³/₄ „	Сирiй	9·20	„

Котелъ

паровый

урядово выпробованый, о силѣ 1[illegible] коня, заразъ до спроданя.

Близша вѣдомость у Льеопольда Лѣтыньского, улиця Пекарска ч. 21 у Львовѣ.

Купуемо

переношену одѣжъ мужеску

по найвысшихъ цѣнахъ

и ожидаемо посылокъ пôдъ адресомъ:

Експортъ суконъ
„пôдъ Опавою"
Troppau, österr. Schlesien.

найлѣпшій, бо власного выробу

Бульонъ

заряду **Двора Лапшинъ**

п. Бережаны: кильо

№ 00 зъ труфлями 7 зр. 50 к.
„ I досконалый 6 „ 50 „
„ II знаменитый 5 „ 50 „

Бульонъ сей, узнаный найбôльшими повагами лѣкарскими за найлѣпшій, заступае и перевысшае всякй мясній екстракты загранични.

Въ торговляхъ лишень въ формахъ **пôдковы зъ крестомъ** спродають сей бульонъ

Окулиста Р. Ґезанґъ,

б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичнôй клиницѣ проф. Фухса у Вѣдни.

Львовъ, ул. Ягайлоньска ч. 2 напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

IОСИФЪ ЧЕРНИЦКІЙ

Рукавичникъ и бандажиста у Львовѣ, Ринокъ ч. 28

поручае ласкавой памяти свой складъ всякого рода

ТОВАРÔВЪ РУКАВИЧНИЧИХЪ

власного выробу

По сталыхъ умѣренныхъ цѣнахъ

Замовленя зъ провинцiй высылають ся ôдворотною почтою.

Рôкъ 1843 заложеня

ЗНАМЕНИТА

МАСА ВОСКОВА

власного выробу

загально за найлѣпшу узнана

такожь

ГЛЯЗУРА БУРШТИНОВА

до лякированя пôдлоги, сохне дуже скоро

заразомъ

головный свôй складъ

фарбъ, покостôвъ, лякерôвъ, неменше такожь оливу до паленя и до машинъ

поручае

ВОЛЬФЪ ЧОППЪ

у Львовѣ Жôвкôвска ч. 2.

Рôкъ 1843 заложеня.

SANS RIVAL MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Пляць Галицкій ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручае правдивй паризкй **Горсеты дамский** фишбиновй найновшого фасону теперѣшного сезону зъ Штутгарту зъ долгимъ станомъ и короткимъ бедромъ по 4, 6. 6. 8 зр. à la Sirène C. P. à 3·30, 4·50, 5·—, 6·50, — noveauses Corset Stefanic 3·50, 4·—, 5·—. Brykle на 5 гузиковъ Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, франц. нитяный Дрелихъ à 3, 3·50, 4, 5. 6 — Corset Panzer 34—36 цтм. довгій франц. нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякй замовленя выконуе ся на мѣру. Старй горсеты принимае ся до направы и до чищеня.

Всякй замовленя зъ провинцiи выконують ся якъ найскорше.

ALFRED RASSL,

Schlesien Troppau, österr.

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЯ

для лѣсоводства и земледѣльства

поручае

всякого рода насѣнье en gross и en detail

заручаючи за его кильчованье.

НАЙБÔЛЬШІЙ СКЛАДЪ

штучно выробленыхъ средствъ до справленя поля

по умѣренныхъ цѣнахъ.

Прôбки и цѣнники gratis и franco.

Полотна льнянй Корчиньскй

и иннй выробы

найтревальшй и найдешевшй.

Прôбки franco.

Вл. Ґонетъ,

въ Корчинѣ коло Кросна

К. Ф. ПОПОВИЧЪ

въ Тарнополи

поручае

ôдъ злр. 2·50, 3 и 4·30, червонй по 2·50 и 3 злр. Franco бочôлка и порто

Прошу о ласкавй замовленя.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундарiюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ,** лѣчить всякй слабости въ кругъ медицины и хирургiи входячй.

Максимиліянъ Бешлоссъ

лѣкарь и акушеръ,

по шестилѣтнôй практицѣ въ публичнôмъ шпиталю лѣчить всякй хоробы входячй въ закресъ медицины, хирургiи и акушерiи спецiяльно же хоробы невѣстъ.

Мешкае и ординуе при улици Жолкôвскôй ч. 29.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.